STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

SALVATOAREA

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

SALVATOARE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith - Savior
2010

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 4.975 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— Copii de pe Kesh, *Protectorii* voştri au venit acasă la voi. *Din nou!*

Korsin aşteptă ca zgomotul mulţimii să se stingă. Nu se întâmplă asta. Căpitanul Yaru Korsin, Mare Lord al Tribului Sith de pe Kesh, stătea pe platforma de marmură şi privea peste marea agitată de feţe purpurii extaziate. În spatele lui se ridicau coloanele şi cupolele noii sale case. Odată sat, Tahv era acum capitala Sith.

Clădirile fuseseră ridicate rapid pe locul vechiului Cerc Etern pentru această zi, exact un sfert de secol în ani standard de la sosirea pe Kesh a celor din Sith.

Korsin fusese hotărât să facă din acea aniversare o zi de sărbătoare, nu una de lamentări. Cu Proclamaţia de astăzi, Korsin semnalase intenţia poporului său de a trăi definitiv printre Keshiri. Acum, la mulţi ani de la prăbuşire, era clar că nu se mai putea face nimic pentru a repara *Omen.* Nu mai era niciun motiv să trăiască în templul lor înalt de la locul accidentului, când dedesubt exista o astfel de frumuseţe.

Korsin privi în sus, către vârful înnorat de la orizontul vestic. O echipă redusă de Sith şi muncitori Keshiri fusese acolo, acoperind tot ce se afla pe munte. Sigilată în siguranţă în sanctuarul ei, *Omen* va fi acolo dacă ar avea nevoie de ea.

Korsin ştia că nu vor avea. Fusese doar un simulacru. Nu venea nimeni după ei; ştiuse asta imediat ce văzuse cablurile topite ale emiţătorului. Planeta Kesh nu era nici pe departe aproape de ceva cunoscut, altfel Naga Sadow i-ar fi găsit până acum. Pe ei şi preţioasele sale cristale Lignan. Se întrebă ce se întâmplase cu căpitanul Saes şi nava sa *Harbinger.* Supravieţuiseră coliziunii care făcuse ca *Omen* să se rătăcească? Câştigase Jediul renegat gloria care ar fi trebuit să-i aparţină Sithului, după victoria de la Primus Goluud? Sau îl ucisese Naga Sadow pentru incompetenţa lui?

Mai trăieşte Sadow, măcar?

Korsin ştia că sunt gânduri aiurea. Dar trebuia să menţină vii aceste întrebări în oamenii săi, atâta timp cât îşi aminteau de unde veneau. O cerea stabilitatea lor.

Asta cerea un act elegant de menţinere a echilibrului. Cei din Sith, care se confruntau cu un viitor *numai* aici pe Kesh, vor lupta întotdeauna pentru statut – adică vor fi mai multe zile ca aceea, cu ani în urmă, când el şi Devore se duelaseră.

Se uită la cei din Sith care stăteau în poziţie de drepţi de ambele părţi ale scărilor largi care duceau pe platformă. Erau atât de mulţi oameni, cu atâtea ambiţii de gestionat. Acesta fusese motivul pentru care Korsin îi lăsase să creadă că activase într-adevăr baliza de urgenţă atunci, înainte de a eşua. Perspectiva plecării avea puterea de a uni; la fel o făcea şi spectrul sosirii unei puteri superioare de pedepsire.

Dar, de asemenea, a trebuit să se asigure că orice speraţă de scăpare trecea întotdeauna pe locul doi, în spatele scopului *real*: remodelarea planetei Kesh ca lume Sith. Ce se întâmplase cu oamenii lui Ravilan se datorase parţial eşecului lui Korsin de a gestiona acest lucru, deşi nu-l deranjase rezultatul. Spre deosebire de soţia sa, el nu avea nimic împotriva celor cu pielea stacojie, dar facţiunile ameninţau ordinea.

Un popor Sith omogen era mai uşor de condus.

Soţia lui. Căsătoria cu Seelah fusese un alt semn al stabilităţii, o punte între echipajul lui *Omen* şi pasagerii săi din echipa minieră. Iat-o, dincolo de podium, salutându-i pe demnitarii pe care Keshiri primiseră îngăduinţa să-i aibă. Îi saluta, fără a-i *atinge* în realitate pe niciunul dintre ei. Nici Korsin n-o mai atinsese vreodată.

Asta era păcat: acum *era* superbă, cu părul castaniu căzând în bucle în jurul pielii ei întunecate impecabile. Nu ştia ce vrăjitorii întunecate făcuse echipa ei de experţi, dar abia arăta să fi trecut de treizeci şi cinci de ani.

Această mutare fusese ideea ei. Urâse sterilitatea refugiului de pe munte; noua lor casă era mai caldă, atât ca temperatură, cât şi ca aspect. Artizanii Keshiri şi designerii Sith învăţaseră multe unii de la alţii. Era piatră, da, dar florile dalsa[1] cu spini acopereau pereţii exteriori. Grădini erau răspândite ici şi colo, pe lângă bazinele umplute din apeduct. Era un loc în care să te stabileşti pe viaţă. Nu toate oraşele Keshiri erau la fel, gândi Korsin în timp ce îi saluta pe bătrânii pe lângă care trecea.

I-ar fi putut pierde pe Keshiri în întregime, cu ani în urmă. Decesele în masă din oraşele lacurilor fuseseră efectiv atribuite lipsei de credinţă a locuitorilor în divinitatea Tribului. Chiar făcuseră un spectacol pentru cei care se mai îndoiau: un cunoscut dizident Keshiri fusese adus în Cercul Etern pentru a se proclama împotriva *Aşa-numiţilor Protectori*, doar ca să cadă, aparent sufocându-se de moarte cu propriile sale cuvinte. Korsin însuşi reuşi să apară binevoitor şi şocat – dar mesajul fusese clar. Molima şi năpasta îi aşteptau pe cei care îi sfidau. Gloyd gândise acea mică ispravă. Bunul şi bătrânul Gloyd. Mai mult bătrân, acum, decât bun. Houkul sever stătea în spate, cu sabia trasă, ca gardă de corp ceremonială a lui Korsin – dar tunarul de odinioară părea acum să *aibe* el nevoie de protecţie. Era ultimul non-uman rămas din echipajul original. O era s-ar fi dus odată cu el.

— Fiica *Celor Născuţi în Ceruri*, Adari Vaal, anunţă Gloyd.

Korsin uită imediat totul despre arhitectură şi inteligentul Houk. Adari, salvatoarea lor de demult, păşi uşor în faţa lor şi se înclină. Korsin văzu primirea rece a lui Seelah. Dacă nu ar fi în faţa a jumătate din Kesh, ar fi fost chiar mai rece.

Mereu se minuna când le privea pe cele două împreună. Nu exista nicio comparaţie. Seelah era atrăgătoare, dar o ştia – şi nu lăsa niciodată pe cineva să uite asta. Ea îi găsea urâţi pe Keshiri: altă dovadă că nu trebuia să ai niciodată încredere în judecata ei. În calitate de Keshiri, Adari era mult mai puţin decât Seelah – şi, în acelaşi timp, mult mai mult. Nu era atinsă de

---

[1] Flori dalsa – un tip de plantă originară de pe planeta Kesh. Avea spini şi era adesea folosită la decoraţiuni, precum şi pentru marcajele faciale vor'shandi.

Forţă, dar avea o minte agilă, luptându-se cu lucruri care erau mult dincolo de limitele evidente ale semenilor ei. Şi avea voinţa unui Sith, chiar dacă nu şi credinţele lui. Doar de două ori îi văzuse puterile înşelând-o – cea mai importantă, prima dată, fusese de acord să ţină secretă moartea lui Devore. Asta făcuse atât de multe lucruri posibile – pentru amândoi.

Venind în faţa lui, Adari îl privi pe Korsin cu ochii ei întunecaţi, cercetători, plini de mister şi inteligenţă. El o luă de mână şi zâmbi. *Uită de Seelah*.

Douăzeci şi cinci de ani. Ea îi salvase oamenii. Fusese o zi bună.

Poţi să-mi citeşti mintea. *Nu ştii cât de inconfortabil e pentru mine? Nu-ţi pasă?*

Adari îşi eliberă mâna din cea a lui Korsin şi reuşi să zâmbească. „Salutul" lui Seelah nu-i dăduse decât un fior uşor. Dar Yaru Korsin o privea întotdeauna ca pe o căruţă pe care urma să o cumpere la jumătate de preţ. Încercă să facă un pas înapoi şi să continue pe linia de recepţie, dar Korsin o trase de braţ.

— Aceasta este şi ziua ta, Adari. Stai cu noi.

Minunat, gândi ea. Încercă să evite privirea lui Seelah, nesigură dacă corpul lui Korsin ar fi suficient pentru a o bloca. Dar cel puţin ăsta era un disconfort căruia învăţase să-i facă faţă zilnic. Cu spectacolele publice, ca acesta, nu se obişnuise niciodată. Şi toate mergeau atât de bine pentru ea, indiferent de vârsta sau statutul ei. Chiar aici, în acest loc, fusese acuzată că era eretică. Şi apoi, câteva zile mai târziu, stătuse fiind arătată ca un erou – chiar dacă tocmai adusese o molimă asupra poporului ei sub forma celor din Sith. Acum, când vechea piaţă era îngropată sub acest nou edificiu, ea era din nou aici, privind o mare de ignoranţă. Keshiri îşi sărbătoreau cu bucurie propria lor sclavie, ignorându-i pe nenumăraţii fraţi şi surori care muriseră de la sosirea Sith. Mulţi pieriseră în dezastrul oraşelor de pe lacuri – dar multe alte vieţi pieriseră din cauza muncilor grele, încercând să-i mulţumească pe oaspeţii lor veniţi de sus. Sithul răsucise credinţa Keshiri, aşa că nimic din toate astea nu conta. Orice speranţă zadarnică avuseseră vreodată masele fusese investită în Sith.

Nici Adari nu era imună. Se gândi la bietul ei fiu, Finn – însângerat şi strivit. El insistase să se alăture echipelor de lucru

când ajunsese la adolescenţă. Niciun copil al *Fiicei Celor Născuţi în Ceruri* nu avea nevoie să lucreze, dar fiul lui Zhari Vaal se răzvrătise exact atunci când trebuise, plecând cu o echipă de lucru.

O estradă, ridicată în grabă, cedase. Adari eşuase şi în acea zi, zburând cu copilul ei rupt la templu şi depunându-l la picioarele lui Korsin. Korsin venise imediat lângă Finn, făcându-şi magia lui Sith; pentru o clipă, Adari se trezise sperând că Korsin chiar va putea întoarce viaţa în fiul ei. Dar nu putea, desigur.

Ştia deja că nu sunt zei.

Korsin avusese parte de o ceartă cu Seelah în acea zi – vindecarea era domeniul *ei* – dar Adari nici nu se gândise să-i consulte pe medicii ei. Doctorii Sith fuseseră interesaţi de Keshiri suficient de mult timp doar pentru a afla că bolile lor nu reprezentau o ameninţare pentru Sith – şi că nu puteau să le ofere celor din Sith copii. Poate că de aceea Seelah tolera compania lui Adari cu Korsin.

Dar acea prietenie nu mai fusese niciodată aceeaşi după ziua aceea. Adari se bucura să înveţe de la Korsin, dar moartea lui Finn îi trezise conştiinţa. Dorise ceva pentru oamenii ei. Ulterior, dorise altceva – în calitatea ei de lider al mişcării de rezistenţă Keshiri, alcătuită din alţii care îşi reveniseră în fire.

Şi acum, după atâţia ani, erau în sfârşit gata să acţioneze.

Din sud, se auzi o bubuitură puternică. Spira Sessal îşi făcea simţită în ultima vreme tinereţea vulcanică, iar verii ei vulcanici din apropiere de Tahv, mârâiau drept răspuns. Deşi erau departe, în siguranţă, perturbă totuşi aşezarea perfectă a zburătorilor uvak care planau deasupra procesiunii.

Adari îşi ridică ochii spre ei – şi apoi îl privi pe Korsin, cu părul lui, acum de culoare gri. Învăţase să-şi ascundă gândurile de el prin menţinerea unui stări de spirit constante, fără emoţii. Acum avea nevoie de asta, mai mult ca niciodată. Reuşi să zâmbească. Korsin o chemase pentru a-i salva, cu ani înainte. În curând, ea îi va livra salvarea ei.

Nu sunt afacerea care crezi tu că sunt. Nici Kesh nu este.

Seelah privi cum uvakii aterizară în poiana de dedesubt. Apropierea lor fusese neglijentă; nu suficient pentru a strica ziua, dar suficient pentru a atrage atenţia acolo unde nu era

nevoie. În primul rând, *nu* era treaba călăreţului principal, să descalece şi să vină spre scară.

Pentru aniversarea de douăzeci de ani, Yaru Korsin îşi făcuse prostuţa de fiică lidera a ceva ce nu exista: Patrula *Celor Născuţi în Ceruri*. Era puţin mai mult decât un club de piloţi Sith cu pasiune pentru zbor, utili numai pentru festivităţi publice ca aceasta. Nida Korsin tocmai arătase că nu era prea bună nici măcar la asta.

Faptul că Nida era şi fiica *ei* era doar un detaliu de genealogie. Îmbrăcămintea copilei era o ruşine pentru modă. Seelah îşi imagină că vesta din piele de uvak şi cizmele ar fi trebui să o facă pe Nida să arate robustă şi activă, dar ieşind în faţa liniei de recepţie, micuţa părea pur şi simplu ridicolă. Seelah îşi recunoştea ochii şi pometţii pe faţa fetei, deşi nu mai mult; părul tăiat scurt şi vopselele pentru faţă risipeau orice frumuseţe naturală ar fi putut moşteni Nida. Fata nu ar fi reuşit niciodată să treacă printr-una dintre inspecţile dezonorante ale lui Seelah.

— Ea este copilul Marelui Lord, îi spuse Seelah lui Korsin în timp ce fiica lor trecea pe lângă ei. Oare ce ar trebui să gândească *Keshiri* acum?

— De când îţi pasă ţie de *asta*?

Nida se îndepărtă de pe scenă abia primind o aplecare din cap de la Korsin.

Era timpul pentru adevăratul spectacol. Se auziră strigăte din mulţime – mai întâi de surpriză, apoi de bucurie. Din locaţii diferite din mulţime, douăzeci de participanţi costumaţi în măşti ceremoniale Keshiri săriră în aer, rupându-şi mantile de pe ei. Aterizând pe pământul eliberat de spectatori prin împingeri puternice cu Forţa, acrobaţii îmbrăcaţi în negru se dezvăluiră ca fiind *Cavaleriştii*, noua unitate de onoare a Tribului. Săbiile lor de lumină stacojii dansară în timp ce efectuau exerciţii complicate. Reprezentarea finală duse la o explozie de încântare printre Keshiri, urmată de un anunţ al lui Gloyd:

— Înaltul Lord Jariad, din spiţa Korsin!

Liderul Cavaleriştilor urcă sprinten scara centrală până la podium, oprind respiraţiile privitorilor Keshiri cu fiecare pas hotărât pe care îl făcea. Cu părul şi barba negre perfect coafate, Jariad făcea din fiecare pauză o poză pentru istorie.

Copilul sălbatic al lui Devore Korsin şi Seelah ajunsese la vârsta majoratului. Cu sabia de lumină încă aprinsă, Jariad rămase în faţa lui Yaru Korsin. Nepot şi fiu vitreg, Jariad era mai înalt cu aproape treizeci de centimetri – un fapt care nu scăpa oricui îl urmărea. Cei doi schimbară o privire îngheţată. Deodată Jariad îngenunche, ţinând sabia la câţiva centimetri deasupra propriului său gât bronzat.

— Trăiesc şi mor la porunca ta, Mare Lord Korsin.

— Ridică-te, Înalt Lord Korsin.

Seelah privi uşurată cum fiul ei se ridică într-o îmbrăţişare caldă. Mulţimea izbucni în urale. Cu tot titlul şi legătura sa familială, Jariad nu era moştenitorul lui Yaru Korsin la putere mai mult decât era Seelah; Korsin îşi păstrase secrete planurile de succesiune de prea mult timp. Cei şapte Înalţi Lorzi pe care îi numise erau simpli consilieri. Dar, dacă Jariad era favoritul publicului, Seelah ştia că Sithul şi Keshiri îi vor recunoaşte dreptul... într-un fel sau altul. Era mulţumită: Jariad acţionase exact aşa cum îl sfătuise. Lui Yaru Korsin i se oferise momentul, dar acesta nu era locul potrivit pentru aşa ceva.

Jariad îi salută pe ceilalţi, acordându-i o atenţie specială lui Adari. Femeia Keshiri se dădu imediat înapoi şi privi în jos. Seelah ştia că nu era modestie – deşi nesuferita aia plictisitoare avea pentru ce să fie modestă. De când fiul ei crescuse cu aspectul răposatului său tată, Seelah prindea întotdeauna gânduri rătăcite de la Adari ori de câte ori Jariad era prin jur. Se întrebase despre asta mult timp. I se lăudase oare Korsin cu uciderea lui Devore? Ar fi fost suficient pentru a-i provoca o astfel de reacţie puternică?

În cele din urmă, Seelah găsi răspunsul, adânc în propriile sale gânduri.

Intrase prin mintea lui Adari cu ani în urmă, când se întâlniseră pentru prima dată, în întuneric, pe munte. Atunci, Seelah căutase orice indiciu de salvare. Dar la o contemplare mai atentă, Seelah îşi dăduse seama că marea de pietre şi feţe mov din mintea străinei imbecile includea şi altceva. Ceva văzut doar pe jumătate, dar şocant – şi, la acea vreme, recent – pentru Adari: un corp, aruncat în prăpastie, în marea furioasă. Adari Vaal îl văzuse pe Yaru ucigându-l pe Devore Korsin.

Şi astfel, în sfârşit, îl văzuse şi Seelah.

Jariad reveni de partea mamei sale şi îi aruncă o privire de înţelegere.

— În curând, şopti ea.

Trebuia să aibă grijă. Korsin avea prieteni, majoritatea lor fiind din echipajul permanent al lui *Omen*. Dar rămăseseră şi mulţi partizani ai lui Devore Korsin.

Poveştile şoptite despre anumite informaţii ţinute secrete de căpitan cu privire la situaţia lor grea, le câştigaseră alţi aliaţi. Va avea ea grijă ca toată lumea să fie la locul potrivit, la momentul potrivit.

Mulţimea urlă din nou în timp ce Korsin o luă de mână şi se întoarse spre treptele care duceau în noua lor casă. Seelah zâmbi.

Douăzeci şi cinci de ani. Îşi păstrase vie toată ura.

Sfârşitul se apropia.

Capitolul 2

Korsin recunoscu imediat sunetul. Săbiile de lumină se ciocneau în galeria capitalei, chiar în afara holului care dădea spre biroul său.

Năpustindu-se peste podeaua lucioasă, Jariad sări asupra celor trei atacatori îmbrăcaţi în negrul *Cavaleriştilor*. De data aceasta, lamele lor nu mai executau trasee inofensive prin aer. Atacatorii lui Jariad se aruncară asupra lui, dar fură respinşi de riposta lui furioasă. Unul câte unul, Jariad îşi învinse adversarii – aruncându-l pe unul sub o statuie căzută, pe altul printr-un geam nou-nouţ de sticlă fumurie. Cel de-al treilea îşi văzu sabia rostogolindu-se pe hol când Jariad îi separă mâna înmănuşată de încheietură.

Korsin ieşi în hol, cu sabia de lunină – şi cu mâna tăiată – în mână.

— Eşti sigur că vrei să numeşti acest grup al tău *Cavalerişti*? Se pare că au unele lipsuri.

Jariad îşi dezactivă arma şi expiră.

— Asta am vrut să vă arăt, Mare Lord. Au fost dezarmaţi prea repede.

— Nu ar fi trebuit să iei cuvântul într-un sens atât de literal, fiule, spuse Korsin, aruncând mâna către proprietarul care se strâmba de durere pe podea. Nu avem un laborator medical chiar atât de modern aici.

— Nu există milă pentru incompetenţă!

— A fost un exerciţiu, Jariad, nu Marea Schismă. Ia o pauză şi vino afară, oftă Korsin.

În ciuda sentimentelor sale faţă de fratele său vitreg mort, încerca să-i ofere îndrumări lui Jariad. Atâta doar că el nu prea le accepta. Jariad avea prea multe din trăsăturile acelea egoiste care îl distruseseră pe Devore. Fie nu făcea nimic – fie făcea prea mult. *Este bine că nu sunt narcotice pe Kesh,* gândi Korsin. *Altfel, s-ar fi putut ca Jariad să fi continuat de acolo unde rămăsese tatăl său.*

Korsin ieşi în soarele care apunea. Vulcanul stricase în ultima vreme o mulţime de zile frumoase. Apăru un slujitor Keshiri, purtând băuturi răcoritoare.

— Lucrurile nu sunt bune aici, spuse Jariad, venind din urmă. Există prea multe distrageri aici, în acest oraş.

— Da, există, spuse Korsin, aruncând un ochi prin curte.

Sosise Adari Vaal. Jariad o ignoră.

— Mare Lord, cer permisiunea de a duce *Cavaleriştii* în Ţinuturile Nordice pentru o misiune de instruire. Acolo se vor putea concentra.

— Hmm? Korsin se uită înapoi la nepotul său. Oh, desigur. Luă cea de-a doua ceaşcă din tavă. Scuză-mă.

Korsin crezuse că Adari îl căuta. Alăturându-se ei în grădină, descoperi că se uita de fapt la o sculptură în relief care era cioplită într-un fronton triunghiular pe clădirea de deasupra.

— Ce... ce este *asta*? întrebă ea.

Korsin se încruntă.

— Dacă nu mă înşel, este o descriere a propriei mele naşteri. Bău puţin din ceaşcă. Nu sunt prea sigur cum sunt implicate soarele şi stelele.

Oriunde se uita în palat, Keshiri tencuiseră ceva care îi înfăţişa divinitatea. Râse în sinea lui. *Chiar am făcut o vânzare bună aici*.

— Nu te aşteptam azi pe aici.

— Acum suntem vecini, spuse ea luând ceaşca.

— Cu un loc de dimensiunea asta, suntem vecini cu jumătate din Kesh.

— Şi cealaltă jumătate se află în casă, curăţând podeaua...

Adari se opri brusc şi-l privi în ochi. Din când în când, cochetase cu depăşirea limitei. Korsin râs din inimă. Ea îl făcea întotdeauna să râdă.

Dar când aripile de piele trecură pe deasupra lor, Korsin văzu adevăratul motiv al vizitei lui Adari. Tona, fiul ei supravieţuitor, se repezise dintr-o structură exterioară ornamentată pentru a prinde frâul unui uvak care ateriza. Nida Korsin se întorsese din plimbarea ei de dimineaţă. Korsin îl numise pe Tona stăpânul grajdului pentru grupul lui Nida, chiar după înfiinţare. Tânărul părea destul de amabil, chiar dacă nu era foarte deştept. Iar Nida părea să-l placă. Adari îl luă

deoparte pe fiul ei şi schimbară câteva cuvinte liniştite, apoi se întoarse spre Korsin.

— Îmi pare rău, dar am treburi de făcut în oraş.

— Te voi mai vedea?

— Când, azi?

— Nu, am vrut să spun, *vreodată*? râse Korsin din nou. *E neliniştită,* gândi el. Se întrebă de ce. Desigur că astăzi. Acum locuim în acelaşi oraş, nu-i aşa?

Adari îşi dădu ochii peste cap spre clădirea colosală din spatele lor.

— Este prea mare efortul doar pentru a mă avea aproape mai mult timp, reuşi ea să zâmbească.

— Ei bine, ştii doar că *nu* voi fi aici mâine, spuse Korsin. Centrul medical al lui Seelah se mută aici din templu. Mă voi duce acolo dimineaţa pentru a inspecta tot locul înainte înainte să-l închidem. Este doar pentru o zi.

Gândindu-se la ceea ce îi spusese, Adari îi atinse mâna.

— Ar trebui să plec.

În timp ce ea se îndepărta, Korsin se uită din nou spre fiica lui, peste curte. Nida se oprise pentru a-l privi Jariad şi pe combatanţi săi umiliţi mărşăluind în mod deliberat spre proprii lor uvaki. Iar Tona, văzu el, o urmărea pe ea.

— Fiul tău ar trebui să fie mai atent, Adari, spuse Korsin. Petrece mult timp cu Nida, zâmbi el. Cred că farmecul acela Korsin este cel care vă ţine pe voi, cei din familia Vaal, aproape de noi.

— Ei bine, nu astăzi, Mare Lord, spuse Adari, făcându-i semn fiului ei care se apropia. Tona vine cu mine. Probleme de familie.

— Înţeleg, spuse Korsin.

Probleme de familie, gândi el. Văzându-l pe Jariad zburând spre nord, îşi dorea să aibă cât mai puţine astfel de probleme.

* * *

Cu ani în urmă, Izri Dazh fusese chinuitorul ei. Fiind inchizitor pentru Neshtovar, Dazh o calificase pe Adari drept eretică pentru că nu respecta legendele despre creaţia lui Kesh – şi rolul zeilor lor de sus, *Cei Născuţi în Ceruri*.

Dazh murise demult. Iar acum, fiii şi nepoţii lui stăteau tăcuţi vizavi de Adari în salonul lui Dazh, la lumina lumânărilor. Mişcarea de rezistenţă a lui Adari se întâlnise în diferite locuri de-a lungul anilor, de la încăperea de sub apeduct, până la spatele unui grajd de uvaki, pe care Tona îl conducea în Tahv. Dar rareori se întâlniseră într-un asemenea lux – sau ceea ce fusese cândva considerat lux, înainte ca Adari să-i aducă în mijlocul lor pe oamenii care pretindeau că sunt *Cei Născuţi în Ceruri*, pentru a remodela standardele Keshiri. Acum, în locuinţa care odinioară îl adăpostise temporar, pe însuşi Marele Lord Korsin, Neshtovarul şi eretica împreună decideau soarta poporului Keshiri.

— Va funcţiona, spuse ea. Ceea ce m-ai învăţat despre uvaki – ceea ce am aranjat pentru oamenii voştri să facă. Vor funcţiona.

— Ar fi bine, hârâi bărbatul cel mai în vârstă. Renunţăm la foarte multe.

— Am renunţat *deja* la multe. Asta este singura cale de întoarcere.

Adari ştia că risca aducând membrii Neshtovarului în cercul ei. Dar trebuia să facă asta cât timp Neshtovarii mai în vârstă îşi aminteau încă ceea ce le fusese luat de către Sith. Amintirea beneficiilor pe care vechea ei societate le adunase pe nedrept pentru călăreţii-de-uvak le câştigase acum cooperare. Adari realizase de curând că uvakii erau cheia. Cei din Sith erau puternici; unul, acţionând singur, putea ţine la distanţă zeci de Keshiri, poate chiar un sat întreg. Dar trebuiau mai întâi să *ajungă* în sat. Şi aici, Kesh, cu întinderile sale, lucra împotriva lor. Cei din Sith numărau acum aproape şase sute de persoane, aproape dublu faţă de ceea ce avuseseră la început, când veniseră pe Kesh. Dar satele Kesh erau încă şi mai numeroase. Menţinerea ordinii impunea ca cei din Sith să zboare frecvent cu uvakii către interiorul ţării. Zburătorii Neshtovar din epocile trecute uniseră continentul prin învingerea numeroaselor bariere naturale. Acum, cei din Sith foloseau aceeaşi strategie, trimitând piloţi de circuit pentru a merge să consulte birocraţiile locale, în majoritate formate din membrii de odinioară ai Neshtovarului.

Dar, deşi erau locotenenţii celor din Sith pe pământ, cei din Neshtovar erau acum *ţinuţi la sol.* Deşi Sithul luase pentru el

cei mai puternici uvaki la scurt timp după sosire, totuşi mai lăsaseră pe Kesh mii de fiare domestice. Majoritatea fuseseră folosite ca animale de muncă dar, printre altele treburile administrative, celor din Neshtovar li se permisese încă să zboare cu uvaki în vizitele la refugiul montan Sith.

Asta se terminase după dezastrul de la lacuri. Călăreţii-de-uvak fuseseră purtătorii tradiţionali de ştiri pe Kesh, dar cei din Sith nu doriseră să răspândească vreo altă veste decât dacă era aprobată de ei. Foştii călăreţi care nu trecuseră la munca de poliţie aveau acum grijă de grajduri, hrănind creaturile pe care nu le va mai fi permis niciodată să le călărească. Uvakii lor aparţineau celor din Sith care acum erau, probabil, încă în creşă. Adari fusese lăsată să-l păstreze pe Nink, astfel încât să poată continua să-l viziteze pe Korsin, dar ea fusese singura.

— Korsin se duce mâine la templul de pe munte, spuse ea. Seelah este acolo – iar Jariad a plecat spre nord.

Bărbaţii din Neshtovar dădură din cap unii către alţii.

— Foarte bine, spuse cel mai bătrân. Avem oameni destui peste tot, dacă socoteala ta este corectă.

— Este.

Mişcarea ei includea ajutoare Keshiri ale mai multor personaje importante din Sith. Tilden Kaah ţinuse contul suitei lui Seelah; avea alţi oameni apropiaţi de Korsin şi Jariad. Fiul ei ţinuse chiar evidenţa artiştilor zburători ai lui Nida.

— Mâine la amiază. *Va funcţiona.*

Se gândi la Korsin în timp ce păşea pe aleea luminată de torţe din spatele locuinţei. Fiind chemat – de Seelah? – Korsin nu ar merge singur la templu, oricât de banală ar fi problema. Reverifică cifrele pe care le marcase pe mână. Da, ar avea destui oameni acolo, chiar şi printre cei care se ocupau cu închiderea spitalului.

Tona apăru din întuneric.

— Te-am aşteptat.

— Îmi pare rău, spuse Adari, ridicând privirea. Au vrut să revadă din nou tot planul.

Putu vedea dezamăgirea fiului ei în timp ce păşea în lumină. Întotdeauna gândise că ambii copii luaseră mai mult de la tatăl lor; acum, când se apropia de treizeci de ani, Tona o surprindea prin faptul că arăta mai mult ca ea.

— Ar fi trebuit să fiu cu tine, mamă. Şi eu sunt din Neshtovar.

— Sunt doar foarte atenţi, Tona. Cu cât sunt mai puţini oameni care cunosc toate detaliile, cu atât este mai bine.

— Vreau să merg cu tine mâine, spuse Tona.

— Ai propria ta treabă de făcut aici, spuse Adari. Şi mă vei vedea după ce vei reuşi. Îi atinse obrazul. Nu ar trebui să fii departe de Nida şi oamenii ei prea mult timp. Mâine va fi o zi aglomerată. Odihneşte-te.

Adari îl privi cum se îndepărta în noapte. Tona cel dulce şi simplu. Nu-i spusese totul – dar cum ar fi putut? Defuncta ei mamă nu-i înţelesese niciodată erezia – sau canonizarea. Cum ar fi putut fiul ei să-i accepte martiriul?

* * *

Începe epoca de aur, gândi Seelah în timp ce îşi privea camera de primire goală. Şi ea era responsabilă pentru asta.

Făcuseră o treabă bună aici în anii în care condusese personalul medical al Tribului. Identificase şi verificase toate bolile locale. Având-u-i pe Keshiri ca ajutoare, biologii lui Seelah scotociseră peisajul rural, verificând remediile botanice utile oamenilor.

Abilităţile de vindecare prin Forţă ale personalului ei, în loc să se atrofieze, crescuseră. La fel şi rata de supravieţuire a persoanelor cu membre amputate.

Tribul era mai pur – datorită atenţiei pe care o acordase ea eugeniei. Nu peste prea multe generaţii, sângele Sith de pe Kesh ar fi pe deplin uman. Îi părea rău că nu va trăi să vadă asta. *Sau poate că da?* Era un gând plăcut.

Dar cei din Sith erau deja mai plăcuţi la vedere. Le insuflase tinerilor respect pentru corpul lor şi poftă pentru perfecţiunea fizică. Lorzii Sith pe care îi lăsaseră în urmă fuseseră modele atroce: cei mai mulţi dintre ei fiind un amestec barbar de embleme şi vopseluri de război. Tribul lui Seelah nu va avea nimic de-a face cu toate astea. Tatuajele erau etichete pentru sclavi. Un Sith din Kesh era deja născut să fie o operă de artă.

Şi, după pierderile din epurare, numărul celor din Trib începuse să crească rapid în ultimii câţiva ani. Perspectiva unei

case calde lângă nivelul mării fusese suficientă pentru cei mai independenţi Sith ca să aibă gânduri de familie. Afară, în curte, Seelah o văzu pe cea mai importantă hedonistă a tribului, Orlenda, a cărei sarcină crescuse foarte mare. Minunile nu încetau niciodată.

— Asta-i tot, spuse Orlenda, sprijinindu-se de un cărucior beteag de provizii care urma să plece spre Tahv.

Femeia mai tânără privi nervoasă în jos; Korsin avea să sosească în orice moment.

— Mă... vrei să rămân aici pentru ce va urma? Nu pot zbura, dar pot pleca cu căruţul ăsta cu materiale.

Seelah îşi muşcă buza. Văzând-o pe Orlenda alături de Seelah, atunci când va sosi, Korsin ar fi mai liniştit. Dar dacă ceva nu mergea bine, Orlenda putea să se asigure că politicile lui Seelah vor supravieţui.

— Du-te, spuse ea, oftând. Dar grăbeşte-te. Sosesc deja.

Orlenda se năpusti în spatele brancardierilor Keshiri. Pe lângă uvaki, ei erau singurele animale de povară de pe Kesh.

Era timpul. Seelah se grăbi spre piaţa formată din domiciliile şi altarul lui *Omen*. Anturajul lui Korsin ateriză în capătul îndepărtat. Chiar la timp, de data asta.

Cei patru bodyguarzi ai lui Korsin şi Gloyd îşi luară în primire poziţiile, în timp ce însoţitorii Keshiri îndepărtau uvakii.

Grajdurile vor fi ultimul lucru pe care îl vor închide.

Korsin studie piaţa din jurul lui.

— Ah, Seelah. Iată-te.

Se îndreptă spre ea. În spaţiul liber.

— Da. Iată-te.

Ea închise ochii şi se concentră.

Acum, Jariad!

Capitolul 3

Nu invazia de trupuri fu cea care îl uimi atât de mult pe Korsin, cât de unde proveneau. Luptătorii Sith îmbrăcaţi în negru coborau în piaţă din locuinţe – pe uşi, pe ferestre, de pe acoperişuri – şi de pe zidurile templului pe mai multe niveluri al lui *Omen*. Korsin îşi aprinse sabia de lumină şi rămase pe loc în timp ce invadatorii se apropiau. Erau *Cavaleriştii* lui Jariad, aceeaşi echipă din dimineaţa precedentă.

Korsin schimbă o privire cu Gloyd. Gărzile lor de corp îi flancau, formând o îngrămădeală defensivă orientată spre exterior. *Patru la unu*.

— Rămâneţi împreună. Korsin îl privi pe Jariad ieşind pe uşa templului, cu sabia aprinsă. Nu arată a Ţinuturi Nordice, Jariad.

Nepotul său nu spuse nimic. Avea din nou acel aspect sălbatic. *Privirea lui Devore.*

— Am fost de acord cu micul tău grup pentru a-ţi da ceva de făcut, strigă Korsin. Li se adresă tovarăşilor lui Jariad. Ar trebui să vă fie ruşine. Întoarceţi-vă în Tahv.

— Eu nu sunt ca Nida, spuse Jariad, încă apropiindu-se. Nu am nevoie de hobbyuri. S-a pierdut suficient timp.

Se plimbă în jurul confederaţilor săi, care acum formau un perimetru de săbii de lumină strălucitoare în jurul grupului lui Korsin.

— Este timpul să ne socotim, *căpitane* Korsin. Ai spus-o chiar tu. Apare o nouă eră. Este timpul ca autoritatea militară să se încheie. Aici este vorba despre succesiune – despre cine ar trebui să conducă Tribul.

— Cine? *Tu?* Korsin încercă să pară surprins – şi chicoti. Oh, Jariad, chiar nu prea cred asta. Du-te acasă.

Jariad încremeni, evident conştient de privirile vigilente ale propriilor sale forţe. Gloyd, parând să prindă ideea, pufni în râs.

— Căpitane, nu l-aş pune să se ocupe de curăţarea grajdurilor uvakilor.

— Eu sunt viitorul! urlă Jariad. Sunt cel mai tânăr dintre cei născuţi în ceruri. Toţi cei din Sith de după mine sunt născuţi pe Kesh. Îşi ridică sabia de lumină. Liderul Sith ar trebui să fie special.

Korsin îl privi – şi mârâi.

— Nu eşti special. Am mai văzut tipul tău înainte.

Se auzi o voce de femeie.

— *Vorbeşte-i despre asta!*

Seelah. Uitase de ea. Stătea în capătul pieţei, însoţită acum de mai multe dintre ajutoarele ei loiale. Erau toate înarmate.

— Spune-i cum i-ai văzut tatăl său *murind,* Yaru. Spune-i cum l-ai omorât şi i-ai aruncat trupul de pe stânci, toate astea pentru a ne controla!

Korsin începu să răspundă, dar îl văzu pe Jariad făcând un pas înapoi.

Cavaleriştii se apropiară. Era clar, Jariad avea să-i lase pe ei să încaseze primele lovituri înainte de a intra în luptă pentru a ucide. Korsin se oţeli – şi privi spre nori. *Era amiază.*

Dintr-o dată, mai multe umbre traversară piaţa. Cinci, zece – zeci de creaturi urcară spre cer, ridicându-se din spatele templului. Uvaki. *Ai lor.*

— Ce naiba?

Jariad se uită la mama sa. Seelah nu părea să ştie mai multe decât el. Veni în cele din urmă un răspuns de la unul dintre asistenţii ei, care se grăbi abia suflând pe scara ce dădea către piaţă.

— Ajutoarele de la grajduri – Keshiri! *Ne fură uvakii!*

Câţiva dintre *Cavaleriştii* lui Jariad îşi ridicară ochii, uimiţi. Korsin văzu o şansă. El şi Gloyd se lansară spre costumele negre de pe partea lor, deschizând o pârtie mortală către cea mai apropiată clădire. Gărzile lor de corp veneau în spate, blocând cât puteau de bine orice urmărire. Korsin şi Gloyd se repeziră prin clădire, urmaţi de o mulţime de *Cavalerişti*. Korsin se îndreptă spre scară, făcându-i semn lui Gloyd să-l urmeze.

— Frumos truc, căpitane, spuse Gloyd. Dar am fi putut face mai mult de atât!

— Nu este trucul meu, spuse Korsin, ajungând la o fereastră. Şi ai dreptate!

Se uită insistent către cer şi cercetă în zadar cu Forţa. Fusese eliberat de pe munte cu ani în urmă. Dar acum putea simţi că eliberatoarea sa era departe.

* * *

Modul de a călări i se îmbunătăţise mult de la primul ei zbor disperat, cu ani în urmă. Acum Adari îl călăuzea cu pricepere pe Nink în timp ce zbura, urmând linia de coastă zimţată de mai jos. În spatele ei zburau mai mult de o sută de uvaki –întreaga populaţie a grajdurilor din templul montan, călăriţi de grajdari, îngrijitori şi muncitori Keshiri. Erau cu toţii agenţi ai mişcării lui Adari, poziţionaţi cu grijă acolo pentru această zi. Dacă rămăsese vreun uvak în templul Sith, nu îl folosea nimeni ca să-i urmărească. Turma care venea dinspre est, departe, era a ei. Mai erau şi alţii. Acelaşi lucru se întâmpla şi în alte sate de pe continent: conspiratorii Neshtovar, în loc să îşi îngrijească uvakii, îi vor lua cu ei în aer, fără să lase pe nimeni în urmă. Nu erau suficienţi călăreţi, dar asta nu conta. Deşi nu erau în mod natural animale de turmă, chiar şi uvakii neîmblânziţi erau foarte sugestibili atunci când auzeau bătăile de aripi în plină urcare a masculilor vârstnici – exact cum dorea Neshtovarul.

Peste secolele, fuseseră transmise poveşti despre raziile aeriene, cu călăreţii care conduseseră pe cer, nori de reptile. Norul lui Adari era un front de furtună, măturând în valuri vaste, succesive, toate animalele din mediul rural. Se pregătiseră toate traseele lor pentru a se canaliza fiecare uvak care nu era la sol, spre Spira Sessal, care se profila în faţa lor în toată maiestuozitatea sa mocnită.

Aici, în siguranţă, departe de crater, călăreţii şefi vor ateriza suficient de mult timp pentru a descăleca. Rămânând sus, Adari i-ar ordona lui Nink să scoată un urlet de cuibărit: o comandă puternică care i-ar obliga pe toţi uvakii să-l urmeze imediat. La patruzeci de ani, răsfăţatul Nink era cel mai bătrân uvak dintotdeauna. Toţi uvakii îi vor asculta orbeşte porunca – pentru scurt timp. Dar va fi suficient, îşi dădu seama Adari, pentru ca să se ridice în norii de deasupra craterului fumegător... şi să dispară. Nu ar fi o sinucidere. Ar fi o eliberare.

Cei din Sith călătoriseră mult pe uvaki, dar cei din Neshtovar erau deţinătorii a generaţii întregi de cunoaştinţe despre curenţii de aer de pe Kesh. Ştiau lucrurile ciudate pe care le făcea curentul cu jet atunci când erupea Spira Sessal. Călăreţii care zburau suficient de sus, pur şi simplu dispăreau, fiind aruncaţi dincolo de orizontul dimineţii, mult deasupra uriaşei mări de est. Va urca sus – şi vântul îi va lua, pe ea şi pe orice uvak care o urma.

În ciuda neplăcerii iniţiale pentru uvaki, tresări când se gândi la ceea ce va urma. Turma frenetică va lupta împotriva vortexului, dar la o asemenea înălţime, Kesh deţinea controlul. Poate că un fenomen similar dezactivase şi nava Sith; Adari nu avea de unde să ştie. Dar până când vânturile slăbeau, ea – şi fiecare uvak pe care putea să-l convingă să o urmeze – avea să se îndrepte spre un sfârşit în apă.

La fel ca soţul meu, medită ea.

Co-conspiratorii ei îşi iubeau uvakii, dar îi urau mai mult pe cei din Sith. Discutaseră des despre ce se putea întâmpla în continuare. Liderii Sith vor coborî în cele din urmă de pe munte, pe drumul construit, dar va dura ceva timp... Timp pe care aliaţii lui Adari îl vor folosi pentru a-i lovi pe principalii simpatizanţi Sith din fiecare sat. Nu va exista nicio rezistenţă. Vor folosi lamele shikkar în timpul nopţii. Cei din Sith ar putea fi mândri de ei. În cele din urmă, desigur, cei din Sith vor ataca. Tahv va simţi cu siguranţă mânia lor. Dar vor trebui să-şi dezlănţuie masacrul pe jos. Transportul va dispărea de pe hartă – la propriu. Şi pentru Keshiri va fi mai uşor să omoare uvakii rătăciţi rămaşi decât pe Sith.

Sithul avea acum tineri de protejat; s-ar putea să revendice, pur şi simplu, o bucată de teritoriu pentru ei înşişi şi să se oprească la atât. Sau, şi mai bine, s-ar putea să se retragă definitiv în refugiul lor montan. Cei mai mulţi Keshiri încă îşi idolatrizau *Protectorii* – dar atâta timp cât unii dintre ei erau dispuşi să-şi otrăvească stăpânii, ar fi pentru totdeauna un pericol. Asta, presupunând că otrava îi ucidea pe cei din Sith. Adari nu împărtăşise niciodată entuziasmul co-conspiratorilor ei, nu cu adevărat, despre ceea ce va urma. Ştia ce erau capabili să facă cei din Sith.

S-ar putea să fie nevoie de o mie de Keshiri pentru a ucide un singur Sith. Dar chiar dacă era aşa, acum, şansele încă

îi favorizau pe Keshiri. N-ar mai fi la fel mai târziu. *De aceea trebuie să fie astăzi,* gândi ea.

Kesh era plin de viaţă. Faptul că una dintre speciile sale va plăti un preţ pentru serviciile făcute, era tragic. Dar Keshiri plătiseră deja un preţ pentru propriile lor servicii către Sith. Amândouă situaţiile trebuiau să se termine.

Când grupul ei fuzionă cu zburătoarele din est, Adari îl întoarse pe Nink şi privi în direcţia lui Tahv. Acolo era marele val. Când va sosi.

Unde *erau*?

* * *

Seelah se năpusti pe acoperişul vechii sale case. Timp de jumătate din viaţă, se trezise cu aceeaşi imagine: marea care îl înghiţise pe Devore. Acum, privind în jos, îşi văzu forţele apropiindu-se de bărbatul care îl trimisese acolo. Nu văzuse cum, dar Korsin şi Gloyd se despărţiseră. Houkul înfricoşător era încă în viaţă, ştia – asistenţii ei loiali îl urmăriseră într-o altă parte a complexului. Dar Korsin era cheia. Îşi alesese bine gărzile de corp. Mai erau doi în viaţă, răniţi, dar eficienţi în apărarea persoanei greşite. Între timp, echipa de *Cavalerişti* a lui Jariad se dovedise lipsită de o pregătire bună. El insistase să fie singurul lor mentor, dar începuseră să se antreneze serios de luptă doar în ultimele săptămâni, după ce Seelah luase decizia să lovească.

Jariad îi amintea tot mai mult de tatăl său în fiecare zi. Nu exista nicio cale pe care Devore Korsin să nu încerce să o scurteze.

Dispariţia uvakilor fusese o problemă neaşteptată, dar îi lovea în mod egal, eliminând posibilitatea de evadare pentru toată lumea. Keshiri furaseră toate animalele. Pregătise cumva Jariad asta fără să-i spună? Era improbabil. Dar asta părea să fi afectat speranţele lui Korsin. Acolo, pe panta întărită de lângă templul lui *Omen*, continua să-şi ridice privirea. Seelah era sigură că nu se uita la ea.

Lui Seelah îi plăcea ce vedea. Acum Jariad îl luase în primire pe Korsin. Antrenaţi sau nu, Cavaleriştii erau mai numeroşi. Ca şi gărzile lui de corp rămase, Korsin se îndrepta spre prăpastie, spre acelaşi loc de unde căzuse Devore. Lui

Jariad îi va plăcea asta. Părea să-i placă fiecare clipă – lovindu-l iar şi iar pe Korsin, cu lama găsind ocazional ţinta. Korsin era acum rănit – sângera grav. Jariad împinse din ce în ce mai mult, dându-l pe unchiul său înapoi. Şi totuşi, Korsin continua să-şi ridice privirea. Ce aştepta?

Un zgomot din spatele ei îi atrase atenţia. Forma deformată a unuia dintre asistenţii ei zbură printr-un luminator şi dispăru peste margine. *Deci, acolo era Gloyd.* Trebuia să fie ţinut departe de acţiunea de mai jos. Supărată că îi era furată plăcerea de a-l vedea pe Korsin murind, se întoarse spre luminatorul sfărâmat...

...doar pentru a cădea din picioare, când fâlfâitul de aripi se ridică peste creasta acoperişului. Seelah se rostogoli în lateral, evitând loviturile picioarelor cu gheare. Se întorseseră uvakii!

Căzând prin gaura căscată, Seelah atinse podeaua de piatră pe toate cele patru membre. Bătălia lui Gloyd era în camera alăturată, dar ea se repezi oricum la fereastră. Trebuia să vadă cine era. Se întorseseră Keshiri cu uvakii? Sau era cineva la care nu se gândise niciodată, pe care nu îl luase niciodată în calcul?

Privind afară, văzu despre cine era vorba.

Nida.

Capitolul 4

Korsin îşi jucase atuul. Ştia că însăşi existenţa Nidei făcea parte din jocul lui Seelah de a se ţine pe ea şi pe Jariad aproape de scaunul puterii. Să-i dea o fiică lui Korsin, îi folosise lui Seelah, dar Nida în sine nu îi era de niciun folos.

Seelah găsise „grijulie” o serie de asistente şi apoi tutori Keshiri pentru copil, ducând-o dintr-un sat în altul. Oficial, era un gest al încrederii al celor din Sith în Keshiri; în realitate, reflecta gaura pe care o ştia dintotdeauna în inima soţiei sale. Au mai fost şi altele.

Seelah nu doar o dădea pe Nida din drum; Korsin ştia că o împiedica pe fiica lui să primească ceva mai mult decât o pregătire superficială în căile Sith. Seelah păstra înregistrările Sith pe Kesh; ştia oricând unde se afla un potenţial mentor.

Dar Korsin avea mai mulţi membri loiali ai echipajului dispuşi să-l slujească în orice mod. Cu ajutorul lui Gloyd, Korsin le organizase moartea în zone îndepărtate din Kesh şi îi trimisese să se ascundă. În timpul tuturor nopţilor aparentului exil al lui Nida, fata învăţase în secret căile părţii întunecate – chiar şi în timpul zilei ea câştiga prieteni Keshiri şi îşi construia o reţea de informatori. Totul, în aparent lipsitul de sens – dar foarte mobil – rol de ambasador aerian pentru Sith.

În timp ce Seelah se străduia să se înfăţişeze ca un model Sith pentru Kesh, Korsin făurea un lider, cineva cu talentul de a lupta *şi* de a guverna. O moştenitoare – şi astăzi, o salvatoare.

În noaptea precedentă, unul dintre cunoscuţii Keshiri ai lui Nida îi dezvăluise complotul de a fura uvakii în timp ce figurile principale din Sith erau pe vârful muntelui. Îşi petrecuse dimineaţa asigurându-se că orice ar fi făcut Keshiri nu avansa prea mult, asta înainte să i se alăture lui Korsin aici – împreună cu Patrula *Celor Născuţi în Ceruri* şi cu mai mulţi partizani ai lui Korsin. Nu mulţi şi nu atât de repede precum spera – dar suficienţi şi la timp.

El îşi scosese duşmanii din ascunzători venind aici; surpriza lor era completă.

Nida sări la pământ, cu sabia de lumină strălucind, străpungându-l pe unul dintre tâlharii lui Jariad în timp ce ateriza. Doi dintre ei se apropiară de poziţia ei, doar pentru a fi tăiaţi în două. Îl aruncă pe un al treilea în zidul templului, chiar în spatele ei. Nu era prea mult loc de luptă pe faleză, dar Nida îl domina deja.

Jariad însuşi se întorsese înainte să reuşească să-l ucidă pe Korsin, alăturându-se luptei Cavaleriştilor săi. Dinspre conacul de pe deal se auzi o explozie înăbuşită. Korsin ştiu că era *Gloyd*. Strângând din dinţii, îşi tamponă tăietura de pe piept. Ştia că nu-şi va reveni din asta. Pământul se clătina deja sub el. Nu mai avea mult.

Dar ridică din nou privirea spre Nida. Era atât de puternică. Viitorul său pentru Sith, se lupta cu viitorul lui Seelah. Şi câştiga. Strâmbându-se de durere, Korsin se târî înapoi de lângă prăpastie, către încăierare. Jariad, rănit şi luptându-se să oprească avansul surorii lui, se uită înapoi surprins.

— Ai avut dreptate, Jariad, spuse Korsin, scuipând sânge. Este timpul să plec – dar nu fără ultimul meu act oficial. *Şi ar fi trebuit să îl fac demult*.

* * *

Adari ar fi trebuit să fie mult mai surprinsă. La căderea nopţii, mai mult de o mie de Keshiri ajunseseră la poalele Spirei, conducând de cinci ori mai mulţi uvaki fără călăreţi. Gloata de fiare care se învârtea deasupra formaţiunii fumegânde luase înfăţişarea unei aureole vii, cu piele. Era provocator, dar dezamăgitor: mulţi dintre ei abia ar fi putut zbura cu uvaki pe dealurile sudice.

Adari renunţase să mai privească orizontul cu mult înaintea compatrioţii săi.

La miezul nopţii, sosi un călăreţ singuratic din Tahv, abia respirând şi îngrozit. Raportul său îi confirmă suspiciunea. Tona căzuse sub vraja lui Nida Korsin şi îi dezvăluise toate planurile.

Fusese fără speranţă de la început; cineva trebuia să îi trădeze. Tona fusese doar veriga cea mai slabă. Adari se întorsese cu spatele înainte să afle dacă Nida îl recompensase pe Tona sau îl ucisese. Nimic nu mai conta.

Ce *a surprins-o* pe Adari a fost ceea ce s-a întâmplat în continuare. Se aşteptase ca toată lumea să plece. Să zboare departe, să elibereze uvakii şi să se topească în societatea Keshiri înainte să-i găsească cei din Sith. În schimb, când se ridică pe Nink, spre cer, şi se îndreptă spre râul întunecat de aer, văzu că întregul anturaj era în urma ei.

* * *

Adormise, presupunând că Nink se va preda gravitaţiei în timpul nopţii. Atât de mulţi alţii căzuseră deja în ocean de când lăsaseră Keshtah în urmă. Va veni şi rândul ei. Dar când se trezi, văzu altceva.

De sus, pata de pământ nu era altceva decât o formaţiune mică între valuri, un lanţ de recife alăturate unei suprafaţe murdare, cu puţin mai mare decât vechiul ei cartier. Nimic din toate astea nu sugera un paradis. Dar jetul de aer cedase – la fel şi Nink. Dintre călăreţii care începuseră călătoria, rămăseseră mai puţin de trei sute.

Ori se opreau aici, ori nu mai aveau nicio şansă.

Şi bucata asta de pământ nu oferă nicio şansă, gândi ea în timp ce străbătea murdăria sărată a plajei. Continentul le oferise tot ceea ce aveau nevoie Keshiri pentru a prospera. Aici vor trebui să scormonească pentru a găsi minimul necesar. Ploile intermitente adunaseră apă proaspătă pe recifele concave. Uvakii, nefolositori fără o destinaţie pe care să o vadă, vor trebui să fie sacrificaţi în mod dramatic, pentru a oferi o şansă vegetaţiei slabe. Carnea lor abia era comestibilă; carcasele lor vor produce singurele materiale de construcţie. Pentru interesele ei intelectuale, insula nu oferea nimic. Doar acelaşi moloz vulcanic de pe plajă, până pe crestele dealurilor. Se părea că anii petrecuţi într-un purgatoriu creat de ea însăşi nu erau suficienţi. Acum trebuia să se plictisească de moarte. Tot ceea ce găsise fu un cadavru de Keshiri antic – o altă victimă singuratică a curenţilor de aer ai oceanului.

De ce nu au putut ateriza aici cei din Sith? Ştia răspunsul. Sithul fusese deja prins în capcana unui astfel de loc. Pentru a se salva pe sine – de ei şi de bătrâni – îi ajutase să scape. Korsin avusese dreptate, acum mulţi ani în urmă. *Toţi facem ceea ce trebuie să facem*.

Ea şi ai ei o făceau, abia acum. Adari se uită la Nink, care murea de epuizare, cu picioarele sale bifurcate abia răspunzând mângâierii valurilor. Nu putea, pur şi simplu, să-l îngroape când o să moară; va fi nevoie de el, la fel ca de restul. Uvakii erau parte integrantă a supravieţuirii lor – dar sacrificabili, atunci când era necesar.

Sithul îi privise pe Keshiri exact în acelaşi mod.

Adari îşi studie oamenii, cum trudeau pe insulă. Era de aşteptat să nu supravieţuiască mai mult de un an. Mai rău, oricine venea în căutarea lor nu ar fi un salvator.

Poate că Sithul lui Korsin îşi făcuse griji pentru acelaşi lucru, se gândi ea. Poate că poveştile erau adevărate. Poate că adevăraţii *Născuţi în Ceruri*, adevăraţii *Protectori* din legende, erau undeva, acolo, vânându-i pe cei din Sith.

Ea nu credea asta.

Bineînţeles, nu o crezuse niciodată.

* * *

Seelah se trezi pe o lespede din vechea ei secţie de bolnavi. Nu exista nicio diferenţă între cazarea pacienţilor şi catafalcurile din morgă; totul era doar marmură rece, la fel ca şi restul templului ăsta blestemat.

Ea se putea mişca acum – doar picioarele ei nu. Îşi aminti totul. La câteva secunde după ce o văzuse pe Nida venind, Gloyd venise să lupte în camera ei. Gloyd se lăudase întotdeauna că cine îl va omorî nu va trăi pentru a sărbători evenimentul. Într-adevăr, încolţit de Seelah şi de confederaţii ei, Gloyd activase ceva ce trebuie să fi avut, literalmente, ascuns în mânecă încă de la prăbuşire: un detonator cu protoni. Politica de asigurare a lui Houkului dărâmase camera peste întregul grup.

Forţa o ajutase pe Seelah să se elibereze de dărâmăturile care o prinseseră de la genunchi în jos, dar nimic nu ar fi putut-o face să meargă din nou. Nu avea nevoie de pregătirea ei medicală pentru a şti asta. Lucrase neobosit pentru a deveni un exemplar perfect al umanităţii, ceva la care să aspire tot Tribul. Acum, ridicându-se şi cercetându-şi tăieturile şi vânătăile, ştia că nu va mai fi niciodată la înălţimea vechiului ei exemplu.

— Esti trează se auzi o voce blândă de femeie. Bine.

Seelah îşi întinse gâtul pentru a-şi vedea fiica în prag, purtând ţinuta ei din Ziua Dedicaţiei. Când Nida nu se mişcă să intre, Seelah îşi folosi braţele dureroase pentru a se întoarce.

— O să faci de multe ori asta, spuse Nida, păşind înăuntru şi scufundând o ceaşcă într-un bazin. Bău adânc şi expiră. O, când vei avea nevoie de ea, apa este chiar aici.

Se uită în altă parte.

Nida îi explică cum aflase de la Tona Vaal despre planul de a fura uvakii Sithului, momentul fiind calculat să se întâmple doar atunci când cât mai mulţi Sith importanţi vor fi pe munte. Îi trebuise mai mult timp decât se aşteptase, dar împiedicase complotul din Tahv şi se grăbise să-i vină în ajutor tatălui ei.

— Cred că o poţi simţi… Tata este mort.

Seelah îşi linse buzele, simţind gustul propriului sânge uscat.

— Da. Şi Jariad?

— Tata a încercat să-l arunce în prăpastie cu Forţa, spuse Nida. A încercat… şi când a eşuat, am făcut-o *eu*.

Seelah se uită în gol la fiica ei.

— Am urât faptul că a trebuit să îl folosesc pe bietul Tona aşa, spuse Nida, dar a crezut că are ceva ce îmi doresc. Luă o altă înghiţitură din ceaşcă. Am avut ceva în comun, să ştii. Mamele noastre nu au fost de niciun folos pentru taţii noştri.

Tona îi dezvăluise că trădătorii duceau uvakii la Spira Sessal, dar nu ştia nimic dincolo de acest detaliu.

— Nu mai este nimeni acolo, spuse Nida. Credem că s-au aruncat groapa cu lavă. Pentru a ne face în ciudă – sau de frică. Nu contează.

Sith sau Keshiri, disidenţii dispăruseră de pe Kesh. Fusese o zi productivă.

— Am venit aici pentru că tocmai am citit testamentul final al Tatălui, spuse ea. Existase unul – în grija ei. Mă recomandă ca moştenitoare – şi cei trei Înalţi Lorzi supravieţuitori au ratificat lucrul acesta. Deci, vezi? *Eşti* mama noului Mare Lord. Felicitări.

Nida strălucea. La vârsta ei, era de aşteptat să conducă Kesh pentru decenii.

— Sau până vine Sithul să ne salveze.

Seelah ricană.

— *Eşti* un copil. Alunecă de pe lespede, doar pentru a se lipi de ea cu mâinile atunci când picioarele ei nu reuşiră să răspundă. Nu vine nimeni după noi. Tatăl tău ştia asta.

— Mi-a spus. Nu prea contează pentru mine, oricum ar fi.

— Ar trebui, spuse Seelah, luptându-se să se îndrepte. Dacă le spun oamenilor de acolo...

Nida puse cupa la locul ei în mod dezinvolt şi făcu un pas înapoi spre uşă.

— Nu mai este nimeni acolo, spus ea. Poate că ar trebui să auzi şi restul ultimelor dorinţe ale Tatălui. De acum înainte, explică ea, la moartea Marelui Lord, soţul sau soţia şi muncitorii casnici, de asemenea, vor fi sacrificaţi. A preluat ideea dintr-un vechi obicei Keshiri. Din punct de vedere tehnic, este pentru a-l onora pe Marele Lord – dar noi două ştim despre ce este vorba. Îşi trecu degetele înmănuşate prin păr. Îmi imaginez o să-mi impună nişte limitări în viaţa socială, dar mă voi adapta.

Lui Seelah i se opri respiraţia.

— Vrei să spui...?

— Relaxează-te, spuse Nida. *De acum înainte.* Nu, am ordonat ca toţi adepţii Sith să plece de pe munte, în cinstea morţii Tatălui. Cât timp voi trăi eu, nimeni nu se va putea întoarce aici. Asta este noua ta casă... din nou.

Şi, cu asta, ieşi în curte. Lui Seelah îi trebuiră câteva minute dureroase pentru a o urma, târându-se pe pietre. Nida urca pe scara uvakului ei, înconjurată de lăzi din lăstari de hejarbo, pline cu fructe şi legume.

— Vor mai fi lăsate şi altele, cu zboruri uvak regulate, spuse Nida; singurele creaturi, sălbatice sau dresate, care vor fie acceptate în spaţiul aerian de deasupra templului.

În altă parte a complexului, fusese întrerupt accesul în adăpostul lui *Omen*. Mai jos, poteca de pe munte era baricadată, chiar acum. Fusese tăiată cu multe eforturi, iar acum era blocată pentru totdeauna.

Tot ce mai rămăsese, văzu Seelah în timp ce se uita în jur, era templul rece pe care ajunsese să-l dispreţuiască ca locuinţă. O casă potrivită doar pentru o zeiţă – pentru totdeauna. Singură.

— Nida, se sufocă Seelah în timp ce Nida începea să-şi ia zborul. Nida, *eşti copilul meu*.

— Da, asta îmi spun şi ei. La revedere.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

